

AARHUS THEATERS

Kapelmester Thomas Jensen.

FOLKEKONCERTER

Orkester: 30 Musici

Dirigent: Thomas Jensen

Tredie Koncert

Torsdag den 21. Februar 1929 Kl. 8

Program:

1. O. NICOLAI: Ouverture til Op.: „De lystige Koner i Windsor“
2. EDV. GRIEG: „Fra Holbergs Tid“ — Suite i gammel Stil
for Strygere
  - a) Præludium
  - b) Sarabande
  - c) Gavotte
  - d) Rigaudon
3. P. HEISE: Dyvekes Sange
Fru Ragnhild Bro-Kjærholm

Pause

4. CL. DEBUSSY: To „Arabesker“
5. a) KUHLAU: Adagio
5. b) WILH. POPP: Koncertvals („La Traviata“) } for Fløjte
Hr. Vald. Christiansen
6. LEON JESSEL: „Tinsoldaternes Parade“ — Karakterstykke
Ved Flyglet: Fru A. Haugsted og Frk. Herta Frederiksen

FLYGEL: HORNUNG & MØLLER

Heise.

Skal altid fæste mit Haar under Hue.

Skal altid fæste mit Haar under Hue,
tør aldrig binde en Sløjfe deri;
ilde lugter den Kræmmerstue —
hvem der som Fuglen var fri!
Min Moder var dog en stadselig Frue.
Kom, lille Spejl, lad mig se.
De kaldte ved Daaben mig „Due“, —
hun flyver helst i det fri.

De Klokker ringer til Ottesang,
nu bliver Dyvekes Dag saa lang:
og vil jeg af Byen med Moder gaa,
der spærre de Bjerger saa isengraa.

Men ude i Haven staar Urter og Blommer,
der drømmer mit Hjerter blandt Zwibler og Løg.
Krydret dufter den liflige Sommer,
og Hjertet slaar som en Gøg.
Det slaar mod min Haand, under Huden det trommer,
det varsler saa langt mig et Liv.
Vær hilset, du Fugl, mellem Urter og Blommer,
vær hilset, du kukkende Gøg!

Ak, hvem der havde en Hue.

Ak, hvem der havde en Hue
med Fjer og Brokade paa,
og hvem der var klædt som en Frue
og skulde til Messe gaa!
Og hvem der vel kunde age i Karm
eller sidde til Hest med Falk over Arm;
ak, hvem der blot ikke var Askepot;
men ejed et stensat Slot!

Jeg sidder og Øjnene lukker,
med Hænderne lagt under Knæ:
da længes jeg efter de Dukker,
jeg havde, som lille, af Træ;
dem pyntet jeg ud efter eget Sind
og redte dem i baade Zobel og Skind;
ak, hvem der var Barn mellem Dukker igen —
eller Dukkerne Fruer og mænd!

Saa tog jeg den bedste Hue
med Fjer og Brokade paa
og redte mig ud som en Frue,
der agter i Messe at gaa.
Jeg aged til Hove i hængende Karm,
mig fængte den Ridder med Falk over Arm.
Ak nej, jeg maa græue for Ridder og Slot,
jeg er jo kun Askepot.

Hvad vil den Mand.

Hvad vil den Mand med Kæder paa,
med gyldne Kæder om sit Bryst?
Hvorhen jeg gaar, hans Øjne gaa,
men taler han, saa har han Røst,
en Magt, som jeg maa lyde.
En Kirkens Mand, en Adelsmand.
Gud véd, om Duen var i Stand
den Høgeham at bryde?

Hvorledes ser en Prins vel ud?
Maa bære Kæder vel paa Bryst
og Lin om Hals og Sidenskrud;
men har hans Tunge saadan Røst,
som Jomfruer maa lyde?
Ak, her i Mutter Sigbrits Bod
han sætter aldrig dog sin Fod.
Hvad kunde vi ham byde!

... Og han er Prinsens Kansler,
og Prinsen kommer hid! ...

Vildt, vildt suser Blæsten.

Vildt, vildt suser Blæsten,
Sommer er næsten
draget af Land;
mod Bryggerne skulper det sortnende Vand —

Jeg saa ham paa Bryggen den kongelige Mand.

Hans Øje var dybt som Fjorden derude; —
jeg kunde mig sænke derned.
Paa Brystet det brede laa Fløjelets Pude; —
jeg kunde mig hvile derved.

For Foden jeg kunde ham falde med Suk
og smile, om Haanden min Pande strøg.
De sagde saa ofte, at Duen var smuk,
nu véd jeg først, hvem der er Høg.

Vildt, vildt suser Blæsten,
hvem der ved Festen
i Aften var med!
Jeg blev vel paa Tærskelen staaende ræd —
Og dansed dog gerne af Sted, af Sted.

Næppe tør jeg tale.

Næppe tør jeg tale,
saa vinker han brat;
Kongen drømmer vaagen,
men værre dog ved Nat;
vilde saa gerne sige ham,
hvad mest jeg tænker paa . . .

Jeg tænker paa svundne Dage;
det kan han ej forstaa.

Jeg drømte, jeg var en Due
og sattes med Høg i Bur,
for Høgens funklende Øje
jeg flygted med Skræk mod Mur;
saa bød han mig sikkert Løje,
hvorhen jeg blot havde Lyst . . .

Saa hugged han Næbets Kaarde
igennem mit hvide Bryst.

Vaage maa jeg stedse
yed Dag og ved Nat,
vender jeg mig fra ham,
saa vaagner han brat,
fatter mig i sit Favntag,
som vilde jeg fra ham gaa . . .
Hans Kys er glødende Lue;
jeg kan dem ej forstaa.

Det stiger.

Det stiger, det stiger, det stiger herop;
Bækken vandrer mod Fjældet.
Det er uhørt Leg; er jeg ældet? o nej,
jeg er fældet paa Vej,
jeg er angst for mit Liv,
kunde dø for min Kniv;
Hvor er Kongens Dyveke henne? —
Véd ej, kan ej selv hende kende.

De hvisler omkring mig som Snoge,
maa lukke mine Øjenlaage;
de trykker min Haand,
jeg tør ej, jeg véd —
jeg er angst, jeg er hed,
jeg er træt af min Glans, af min Leg er jeg led;
jeg er rædelig stedt i den bitreste Nød.

Jesus Maria, hvem der var død!